

TAIZÉ, entre nosaltres

Taizé conegut i estimat «TAIZÉ» ja no és una paraula estranya entre nosaltres: se n'ha parlat... el més desinformat ens en diria alguna cosa, al n.º 82 de «RONSANA» (gener de 1977) junt amb una breu presentació vam publicar la «SEGONA CARTA AL POBLE DE DÉU», al n.º 89 (gener-febren de 1978) vam publicar la CARTA DEL CONCILI DE JOVES ALS HOMES DE TOTES LES EDATS... l'espiritualitat de Taizé, que no és altra que el retorn a la simplicitat i la compartició evangèliques, ha estat proclamada entre nosaltres.

Avui, però, es tracta de molt més, que d'una proclamació; avui voldríem comunicar la nostra experiència: un trosset de vida d'uns cristians en recerca, trosset que, per petit, no voldríem que deixés de ser un punt important.

La Comunitat de Taizé Comencem per fer una ressenya ordenada del que és LA COMUNITAT ECUMÈNICA DE TAIZÉ:

A Taizé, les trobades internacionals de joves, com l'acolliment dels visitants de totes les edats, es fan a l'entorn d'una comunitat de germans, la pregària dels quals, tres vegades al dia, és al cor de la vida sobre la serra.

Al centre de tot: la pregària

L'Església de la Reconciliació esdevé així el fogar de tota una vida que es desplega al seu voltant de moltes maneres. A l'entorn d'aquesta església el silenci hi és constantment, només interromput a la sortida de les pregàries diàries ja que la recerca de Déu condueix al diàleg, a la compartició entre els homes.

L'església romànica de la vila (del segle XIIè) és un altre indret de recolliment. La comunitat hi celebrava en altre temps la pregària diària. Amb el temps es va fer massa petita, avui dia és un lloc de silenci.

Una mica d'història

El germà Roger s'instal·là a la vila de Taizé l'any 1940. Somniava en la creació d'una comunitat que volia fixar al cor de la desfeta humana del moment: la guerra mundial; en aquesta casa acollia, principalment, jueus fugitius de l'ocupació nazi.

Després de dos anys de solitud se li van aplegar els primers germans. El 1949, en nombre de set, es comprometeren conjuntament i de per vida en el celibat i en la vida en comú. Any rera any altres germans s'anaren unint a la comunitat.

Un objectiu: la comunió humana

De bell començament la comunitat es composava només de germans protestants de diverses confessions, avui dia, però, hi ha molts germans catòlics dels quals alguns són preveres. Per això és de la mateixa essència de Taizé ésser una comunitat ecumènica. Alhora és una comunitat internacional amb germans d'una desena de països europeus i d'altres d'Amèrica del Nord, d'Àfrica i d'Àsia. No tots els germans viuen habitualment a Taizé: alguns, en petites fraternitats, viuen entre els homes més pobres de diferents punts del món.

La vocació de Taizé és de buscar la comunió entre els homes. Des del començament la comunitat ha treballat per una reconciliació entre els cristians dividits en confessions separades. La reconciliació entre cristians no és un fi en ell mateix, ha de ser reconciliació per tots els homes, cal que l'església esdevingui lloc de comunió per a tothom.

El concili de joves

Durant els vint primers anys d'existència la comunitat conegué una relativa solitud. Després, de mica en mica, van ser cada cop més nombrosos els joves que van anar convergint a Taizé. S'imposà, aleshores, la idea de fer un «concili de joves». Va ser anunciat l'any 1970, i obert el 1974, aplegà en una mateixa recerca joves de tots els continents. L'obertura d'aquest concili per Pasqua de 1974 reuní a Taizé 40.000 joves. Tot seguit diferents celebracions van fer ressonar aquest inici a tots els continents.

El missatge

Per aquest inici un equip intercontinental de joves va redactar una PRIMERA CARTA AL POBLE DE DÉU cridant els cristians a ser alhora «un poble contemplatiu assedegat de Déu; un poble de justícia que viu la lluita dels homes explotats; un poble de comunió, on també el no creient trobi un lloc per a la creació». Al mateix temps el germà Roger va escriure a cada jove, en la carta «Viure l'inesperat»: «La lluita i la contemplació tenen una sola i única font; el Crist que és l'amor. Si pregues és per amor. Si lluites per donar un rostre humà al germà explotat és també per amor. Seràs capaç de viure el Crist pels homes amb el risc de perdre la teva vida per amor?»

Una «Segona carta al poble de Déu», ja esmentada al començament, convidava a crear paràboles de fraternitat entre els homes, llocs de compartició arreu. Finalment la «Carta als homes de totes les edats» fa una crida apassionada a la lluita i a la contemplació com a forma habitual d'expressió de la vida de cada dia.

Pere Farriol i Vinyes

